

Mrs. G. Brentiss:

Paa Himmelvejen.

Oversat af Ellen.

(Fortset.)

„Det var Stude, at du ikke fik dine Lunger underlagt, for du skrev til ham,“ sagde Amelia. „Men du er saa ubekvemt. Hvis du blot havde ventet, kunde du endnu have været forlovet med Karl.“

„Jeg er glad, at jeg ikke er det,“ raabte jeg harmfuld. „Amelia, lad den Sag fare for bestandig. Du og jeg vil aldrig blive enige derom, det ved jeg. Sandheden er, at du selv hellere end gerne vilde have ham.“

„Hun raadmede og lo, og sølte sig sjævnlig smigret. Derfor nogen havde sagt saa fornærmende til mig, vilde jeg være bleven rasende.“

„Du ved vel,“ sagde hun, „at den gamle Dr. Underhill har faaet ham saa færd, at han har gjort ham til sin Arving. Han er forelsket.“

„Ja vist,“ svarede jeg tørt. „Jeg god vide, om Moder vidste det, da hun saa rigtig modfattede sig vor Forlovelse.“

— Den 31. Januar. — Jeg har spurgt hende om det, og hun sagde, at hun vidste det. Dr. Underhill meddelte hende sin Mening, da hun bad om hendes Samtykke til Forlovelsen. Hvor Moder er ugenmøtlig, hvor lidt hun agter denne Verden.

— Den 4. Februar. — For sidste Gang skal Ravnet Karl Underhill nedskrives paa disse Blade. Han har forlovet sig med Amelia.

„Fra nu af er hun tabt for mig for bestandig. Hvor jeg især mig ensom, saaret og ulukkelig. Gode skulde have troet det om Amelia. Hun har været her for at se til mig, straalende af Glæde. Jeg skjulte min Hamme, indtil hun sagde, at Karl nu sølte, at han længe havde holdt mest af hende.“

„Da brød jeg løs. Hvad jeg sagde, ved jeg ikke, jeg brøder mig heller ikke om at vide det. Det hele er saa kaotisk, at jeg vilde være af Stof eller Sten, dersom jeg ikke hørtes derover.“

— Den 5. Februar. — Jeg er aldeles træt og sløv efter min Dødsbede, Sorg, Stam og Brede i Gaar. Sid jeg var beredt til en bedre Verden og kunde flygte derhen og hvile ud.

— Den 6. Februar. — Nu, da det hele er forbi, flammer jeg mig over mit Maseri, som har givet Amelia saadan Magt over mig. Jeg begyndte at tro, at jeg, omend hoj og vakkende, dog kunde leve et virkeligt Kristentliv, og jeg fandt Tilfredsstillelse deri. Men nu er det alt sammen forbi.

Jeg er dømt til at være et Offer for min egen, sindige, lidenskabelige Natur, og jo før jeg klarer mig til No med den Overbesindning de bedre. Og dog begærer min Sjæl den højeste Lykke og kan ikke lade sig stille med noget mindre.

— Den 7. Februar. — Jeg ved ikke, hvad det var, som drev mig til at besøge Dr. Cabot, da jeg havde nedskrevet ovenstaaende. Han modtog mig med dette rofage, glade Udtryk, der ligesom lover, at han vil tage alle mine Børder fra mig paa den Gang.

„Det glæder mig at se Dem, mit kære Barn,“ sagde han.

Jeg havde foresat mig at være jultidaglig kold og behersket. — Som om jeg kom for at besøge Dr. Cabot's Mediselske med mig! — Men disse saa, ventlige Ord greb mig, saa jeg gav mig til at græde.

„De vilde ikke tale saa venligt til mig,“ brød det frem til sidst, „dersom De blot vidste, hvor skrækkelig sløv jeg er. Jeg er vred paa mig selv og vred paa Gud og vred paa alle Mennesker. Jeg kan ikke være god to Minutter i Træl. Jeg gør alt, hvad jeg ikke vil, og intet af det, jeg gerne vil og beder om at kunne. Alle piner og frister mig. Og Gud svarer ikke paa en eneste af mine Bønner, jeg er lige ved at fortvivle.“

„Stakkels Barn,“ sagde han dampet, som om han talte med sig selv. „Stakkels trætte, hjertesøge Barn, som ikke kan se, hvad jeg ser, Haderens Arne, som omslutter det i Skærighed.“

Jeg holdt op med at græde og søttede spændt. „Alle Stale,“ vedblev han, „alt, hvad De siger, er maasse sandt. Jeg er vis paa, at det er sandt. Men Gud elsker Dem. Han elsker Dem.“

„Han elsker mig“ gentog jeg for mig selv. „Han elsker mig.“ Na, Dr. Cabot, kunde jeg blot tro det! — Virkelig tro, at efter alle mine brudte Øster, alt det onde, taaløse, jeg har gjort, og altid vil komme til at gøre, elsker han mig endnu?“

„De kan være ganske vis paa det,“ sagde han højtidelig. „Jeg, hans Tjener, bringer Dem, Trælle og Vindstaf til Dag. Gaa hjem og sig det atter og atter til Dem selv? Jeg er et taabeligt, egenfindigt Barn, men han elsker mig! Jeg har været ulidlig mod ham og bedrøvet ham mere end ti Tusinde Gange. Men han elsker mig! Jeg har tabt Tilbliden til mine kæreste Venner og er ensom og forladt. Men han elsker mig! Jeg elsker ikke ham, jeg er tværtimod vred paa ham. Men han elsker mig.“

Jeg gik hjem, og hele Vejen kammede jeg mod mig selv med dette: Han elsker mig.

Jeg knælede og bad, og hele mit forpillede, barnagtige, syndefulde Liv laa udbredt for mig. Jeg saa paa det og sagde med Glædestaarer: „Han elsker mig.“

„Klæd mig i mit Liv har jeg været saa lille, saa tryk, saa bedrøvet og dog saa lykkelig.“

— Den 10. Februar. — Hvor det er en herlig Verden, vi lever i, og hvor her er mange gode, elskværdige Mennesker. Fru Morris var her i Formiddags, og et eneste Tryk af hendes smalle, magre gamle Haand taler bedre end en hel Bog. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor jeg aldrig før har funnet lide hende, hun er dog en fortreffelig Kone.

Jeg gav hende et rigtig Trøffel, fordi hun har tilstrækkelig Takt til ikke at udtale sin Mediselske i af-fættede Ord, og du kan vel næppe tro det, min kære,

gamle Dagbog, men hun havde virkelig Taarer i Øjnene, og hun sagde:

„De er en af Herrens elskede, skønt De maasse ikke selv ved det.“

Jeg har siden gentaget disse mærkelige, hemmelighedsfulde Ord og spurgt mig selv, hvad jeg kunde gøre for ham. Jeg kan ikke tænke mig noget stort nok. Jeg gif ind til Moder og lagde begge mine Arme om hendes Hals og fortalte hende, hvor meget jeg holder af hende. Hun saa glad overrasket paa mig.

„Jeg vidste nok, den vilde komme,“ sagde hun og lagde Haanden paa sin Bibel.

„Bibste, hvad vilde komme, Moder?“

„Freden,“ svarede hun.

Jeg vendte tilbage hertil og skrev et Par Ord til Amelia for at sige hende, hvor stamfuld og bedrøvet jeg var over ikke at have funnet bebrejle mig forleden Dag. Derpaa skrev jeg et langt Brev til Jakob. Jeg har været meget forsømmelig med at skrive til ham i den sidste Tid.

Derefter gav jeg mig til at sømme de Kommertsklæder, som Moder bad mig om at sy for over en Maaned siden. Men jeg kunde ikke finde paa noget at gøre for Gud. Kunde jeg bare det! Jeg er saa lykkelig ved den Tanke, at hele Tiden, medens jeg ikke tænkte paa andre end mig selv, og mente, at han næsten maatte hade mig, har han elsket mig og været bedrøvet over mig.

— Den 15. Februar. — Jeg var hos Dr. Cabot igen i Dag. Han kom ud fra sit Studerestue med Bønnen i Haanden.

„Hvor tør De komme her paa en Lørdag og ødelægge min Prædiken for mig?“ spurgte han godmodig.

„Skønt han var saa venlig og god, flammede jeg mig dog over min Tanfælseshed. Jeg vidste slet ikke, at han havde mere end almindelig travlt om Lørdagen. Derfor jeg var Præst, er jeg vis paa, at jeg vilde have mine Prædikener særdig alleude først i Ugen.“

„Jeg vilde blot høre om een Ting,“ sagde jeg. „Jeg vilde saa gerne gøre noget for Gud, og jeg kan ikke tænke mig noget andet end at gaa ud som Missionær. Men det vilde Moder aldrig tillade mig. Hun mener, at skræbelige Skrænder kan ikke bruges dertil.“

„Jeg vilde i hvert Fald i Deres Sted ikke rejse først,“ svarede han. „Næsttid kan De jo gøre alt for ham, som har elsket Dem og givet sig selv hen for Dem.“

Jeg turde ikke blive længere og forlod ham ganske forvirret. Middagsmaden stod paa Bordet, da jeg kom hjem, og da jeg satte mig ned for at spise, sagde jeg til mig selv:

„Jeg hader min Mod for Gud, ikke for mig selv.“

„Hvad kan Dr. Cabot dog have ment?“

Jeg kom til at tænke paa det Sted, hvor der tales om at gøre alt til Guds Ære, endogaa det at spise og drikke; men jeg forlod det aldeles iffe.

— Den 19. Februar. — I flere Dage har det staaet for mig, at jeg nu virkelig elsker Gud, skønt det er daarligt nok. Men i Dag gif det igen mig med en skændende Emerte, at det i det høieste er en fattig, elendig Skærighed, som ikke er værd hverken at give eller modtage. Gode min gamle Elskendighed er kommen tilbage i Gange værre end før. Jeg vilde ønske, at jeg aldrig var født.

Jeg vilde ønske, jeg var tankeløs og ligegyldig som de fleste unge Piger i min Alder, som befinder sig herdeles vel og nyder Livet ganske uberøbet end jeg.

— Den 21. Februar. — Dr. Cabot har været her i Dag. Jeg fortalte ham det Hele. Han smilte og sagde:

„Naar jeg ser et lille Barn kærtegne sin Moder, vilde De da have, at jeg skulde sige til det? Du egenkærlige Barn, hvor tør du faaledes kære for din Moder? Du er aldeles iffe i Stand til at paasæmme hende, som hun fortjener det. Du elsker hende, blot fordi hun elsker dig og er kærlig imod dig.“

Nu var det mig, der maatte smilte ad min egen Daarlighed.

De maas endnu betragte Dem selv som et Barn i Kristus,“ vedblev Dr. Cabot. „De elsker Deres Gud og Hæfser, fordi han har elsket Dem først. Men den vil komme, da Deres Skærighed vil forandres dertil, at De ser og erkender hans Støthed og Elskendighed, som De elsker og selv om De blev overbevist om, at han ikke mere var Dem god, vilde De dog klinge Dem til ham med tilbedende Hengivelse.“

„Der er endnu et, som foruroliger mig,“ sagde jeg. „De fleste Mennesker, som med Bevidsthed angive det Djævel, da de blev troende. Men jeg ved iffe af noget saadant bestemt Omvendelses Tidspunkt. Dette giver mig mange urolige Øjeblikke.“

„De tager fejl, naar De tror, at de fleste Mennesker har dette forud for Dem. Jeg tror, at troende Forældres Barn, som bliver forhindret afdraget, vanfølsk vil kunne udøve den Dag eller Time, da de begynder at leve livet i Gud. Husk paa, mit Barn, at Spørgsmaalet er iffe, hvornaar eller hvorledes De vil leve, men kun, om De lever, om De er overfaldt i Guds elskelige Syns Rige? Nu er det mig, som maas spørge om noget. Hvor kan det være, at De, som har en saa erfaren og aandelig udykket Moder, gaar og plager Dem med alle disse taabelige Beskrivelser, som hun kunde befri Dem for lige saa let som jeg?“

„Jeg ved det iffe,“ svarede jeg. „Vi Pigebrødre kan ofte iffe udtale vore helligste Høstelser for vore Mødre, og vi holder iffe af, at de taler med os derom.“

Dr. Cabot rystede paa Hovedet.

„Dette er noget, som ikke er rigtig,“ sagde han. „en ung Piges Moder er hendes naturlige Tilflugt i enhver som helst Forlegenhed. Jeg havde haabet, at De, som er mere formigtig end de fleste unge Piger i Deres Alder, kunde have klaret det Spørgsmaal for mig.“

Jeg flammer mig ved at tilfæse, at da han var borte, var jeg aldeles ide af mig selv af Glæde over, at han havde sagt, at jeg var mere formigtig end de fleste unge Piger. Da jeg i denne Skrækkelsestilstand mødte stakkels Moder paa Trappen, gav jeg hende et kort Brev paa et ventligt Spørgsmaal, og gjorde baade hende og mig selv lykkelig.

Det er nu akkurat et Aar, siden jeg blev forkræftet ved at gribe mig selv i en brændende Skærighed til Romanlæsning og beslattede iffe at røre en eneste

Roman i et helt Aar. Jeg var i Færd med at faa Afmag for alle andre Bøger, jeg sad oppe Nat efter Nat og slugte alt, hvad jeg kunde faa fat i. En Lørdag Aften havde jeg fiddet og læst, til Kloffen slog tolv, og Søndag Morgen var jeg da saa søvlig, at jeg maatte blive hjemme fra Kirke.

Nu haaber og tror jeg, at jeg har brudt med denne Tilbøjelighed og aldrig mere skal blive en Slave af den. Jeg kan slet iffe tænke mig nu, at jeg vilde holde af at læse den Slags Bøger.

— Den 24. Februar. — Moder sagde mig i Morges, jeg tror for halvtredindstyvende Gang, at jeg er alt for uordentlig. Jeg tror iffe, at det er, fordi jeg egentlig holder af Uorden, men Sagen er, at jeg altid har travlt med et eller andet. Derfor er er noget, jeg ønsker, saa ønsker jeg det for Alvor og sjællifselig.

Dersom jeg leder efter en Bog eller et Musikstykke, vender jeg op og ned paa alt og har iffe Tid til at bringe noget i Orden igen. Jeg vilde ønske, at jeg iffe var saa beftigt og utaalmodig. Men jeg vil prøve paa at holde mit Bærelse og mine Skuffer i Orden for at glæde Moder.

Moder siger ogsaa, at jeg er bleven ligegyldig med min Paaklædning. Men det er, fordi jeg er optaget af mere vigtige og alvorlige Ting. Jeg troede, at jeg iffe kunde være helt optaget af at tjene Gud. Men Moder siger, at vore Pligter mod Gud indbeflutter ogsaa vore Pligter imod vor Rasse, og at uordnet Haar, som sidder i alle Slags Skruder og Bufler, og trættet skrævet stæder enhver, som jeg kommer i Berøring med. Jeg er led af, at hun er af den Mening, jeg finder det meget passende at fætte mit Haar, som det bedst kan falde, og det tager iffe saa lidt Tid at se efter Skraver og Manchetter.

— Den 14. Marts. — Jeg er helt modløs og forsagt i Dag. Jeg havde rigtig troet, at naar Gud elskede mig, og jeg elskede ham, vilde jeg blive bedre Dag for Dag. Men jeg bliver iffe den mindste Smule bedre.

Næsten hele Tiden, medens jeg ligger paa Sene for at bede, er jeg aldeles sløv uden Følelse for noget som helst, eller ogsaa er mit Hoved fuldt af alt, hvad jeg havde for, før jeg begyndte, og alt, hvad jeg vil tage mig for, naar jeg er færdig. Jeg tror iffe, at noget eneste Menneske i hele Verden ligner mig i denne Hensende.

Naar jeg saa har det paa en anden Maade — og kan holde minde, flyvende Bønner, medens Strømmen af Taarer under mine Øjner, bliver jeg stor paa det og tænker paa, hvor Gud maas være glad ved at se mig saa brændende i Manden.

I denne Sindstilstand gaar jeg med og skænder paa Sufanne, fordi hun har gemt mine Noder, til jeg pludselig griber mig selv deri og holder inde, aldeles nedslaaet og forvirret. Saadanne og lignende Erfaringer gør jeg saa ofte, at jeg synes, jeg ligner et Barn, som lige har lært at gaa, og er saa bange for at falde, at det har mest Vigt til at fætte sig ned og blive fiddende.

Saa er der endnu noget andet.

Da jeg har set, at Moder holder saa meget af at læse Thomaa a Kempis, har jeg ogsaa begyndt at læse den, men jeg synes slet iffe om den. Fra først til sidst opfordrer den til Selvfornægtelse i alle Former og Tilfælde.

Stal jeg da give Afkald paa enhver Haab om Lykke i denne Verden? Stal jeg neddempe alle mine naturlige Ønsker og Længsler?

Ja, jeg vil saa gerne være lykkelig! Jeg kan iffe udholde at lide!

Alene Tanken om at være syg eller at være nødt til at pleje syge Mennesker med al deres Arimelighed, at skulle miste mine Venner eller at skulle leve sammen med Mennesker, jeg iffe kan lide, faar mig til at gysle.

Jeg vil gerne lide Gud og blive ham lig. Ja, det vil jeg. Men jeg er saa ung, og det er saa naturligt at ønske at være lykkelig. Og da jeg nu en Gang har begyndt, kan jeg ligesaa gerne fortælle det hele. Naar jeg læser om fremme Mand og kvinder, som er døde og komne i Himlen, finder jeg altid, at de holdt meget af at sidde stille og tænke paa Gud og paa Kristus. Det holder jeg iffe af. Jeg prøvte paa det, men mine Tanker er iffraks langt obrte.

Sandsheden er, at jeg har aldeles tabt Modet.

— Den 17. Marts. — Jeg har været henne at tale med Dr. Cabot i Dag, men han var iffe hjemme, derfor bad jeg om at maatte hilse paa Fru Cabot, dog var jeg fast bestemt paa iffe at ville sige hende noget om mine Beskrivelser. Men lidt efter lidt fik hun hele Historien ud af mig, og i Stedet for at blive forfærdet, som jeg havde ventet, gav hun sig til at le.

Hun tog sig dog straks sammen.

„Ja, undskyld, at jeg ler af dig, mit kære Barn,“ sagde hun, „men jeg husker kun alt for godt, hvorledes jeg har kæmpet mig gennem lignende skælske Beskrivelser, og nu synes Livet mig noget helt andet og vidt forskelligt fra, hvad jeg den Gang fandt det at være. Hvad vilde du tænke om et Menneske, som lige havde tilføjet sin Ager og nu var forbanet over iffe at se den moden til Østen, fordi hans Nabo efter lang Tids Venten kunde indhøste Afgrøden af sin?“

„Mener De,“ spurgte jeg, „at jeg sidt efter lidt skal komme til at tænke og søle som andre troende Mennesker?“

„Ja, det mener jeg. Du maas tage dig af det syge Kristentiv, du allerede har, og alle de gode og pjeje det og bede for det, og vaage over det som din Sjæle. Umærkelig, men sikkert vil det vokse og vedblive at vokse, thi saadan er det Naturs.“

„Men jeg kan iffe vente,“ sagde jeg fortvivlet. „Jeg har lige læst en udmærket Bog, fuld af Fortællinger om heltmodige Geringer, iffe opdyttede, men ud af det virkelige Liv, virkelige Begivenheder og virkelige Mennesker. Den har sat hele min Sjæl i Bevægelse, saa jeg længes efter at se et saadant Høstemed; jeg vilde ønske, at jeg var en Mand, saa at der var Mulighed for, at jeg kunde komme til at gøre noget i Sandhed stort og selvopofrende.“

Jeg er vis paa, at den Mulighed ogsaa vil vife sig for dig,“ svarede hun, „skønt du ingen Mand er. Jeg tænker mig, at vi alle, mere eller mindre faar, hvad vi ønsker os?“

„Tror De virkelig det? Lad mig da se, hvad jeg

mest trænger til. Men jeg bliver her alt for længe. Har De meget travlt?“

„Nej,“ svarede hun smilende, „jeg har erfare, at den, som trænger til mig, er den, jeg trænger til.“

„Det er meget venligt af Dem at sige saadan. Altsaa først og fremmest ønsker jeg mig virkelig at blive god. Ikke saadan god i Almindelighed, men — „Men ualmindelig god,“ indfød hun.

„Jeg mener, at jeg gerne vilde være rigtig from og god. Dernaft vil jeg ogsaa gerne være lærd og dannet. Jeg vil ogsaa gerne være fuldkommen roft og fuldkommen lykkelig. Et smukt og hyggeligt hjem maatte jeg naturligvis ogsaa have, med Venner, som elskede mig og synes godt om mig. Og jeg kan iffe undvære smukke, smagfulde Sager omkring mig. Men De ler ad mig. Har jeg sagt noget dumt?“

„Hvis jeg lo, var det iffe ad dig, men ad den stakkels Menneskenatur, som bider sig ind at kunne saa alt paa een Gang. Sæt nu, at du havde alt, hvad du nu har nævnet, hvor bliver der saa Brug for det Høstemed, du beundrer saa meget?“

„Det var netop det, jeg vilde sige, netop det, som foruroliger mig.“

„Ganske vist, naar du var fuldkommen lykkelig i et hyggeligt hjem blandt Venner, som elsker og beundrer dig —“

„Jeg sagde iffe „beundre,“ indvøndte jeg.

„Men du mente det, min kære.“

„Bed nærmere Overvejelse er jeg bange for, at hun havde Ret.“

„Nu vel, med mange Venner, ualmindelig elskværdig, dannet, lærd og omgivet af smukke og smagfulde Luftensgenstande vilde dit Liv sikkert iffe blive fyndelig ophøjet.“

„Det er meget beklageligt,“ sagde jeg eftertænkfont.

„Brød mi en Gang paa for Djævelen at nøjes med at udføre de smaa, dagligdagse Pligter trofast, omhyggelig og stadig, som om hver eneste af dem blev gjort for Gud, maasse kan du berigtemen lidt efter lidt vinde Kraft til et mere ophøjet Liv.“

„Men jeg ved iffe, hvorledes.“

„Du har vel nogle smaa, daglige Pligter, iffe sandt?“

„Jo, jeg skal holde mit eget Bærelse i Orden, og Moder vil gerne have, at jeg skal sørge for, at Dagligstuen altid er ordentlig. De ved jo nok, at vi kun har een Stue nu.“

„Er det alt, hvad du har at gøre?“

„Ja, ja, min Musik og mine Tegninger tager iffe saa lidt Tid, jeg læser ogsaa en Del og gaar ofte ud, og vi har lidt fremmede.“

„Saa kan jeg tænke mig, at du holder dit eget Bærelse smukt og hyggeligt, at Dagligstuen hver Morgen bliver omhyggelig afstøbet, at alle Løse Musiknumre bliver lagt til Side, og Bøgerne sat paa deres Plads.“

„Jeg er vis paa, at Moder har sagt Dem,“ —

„Din Moder har aldeles intet sagt mig.“

„Na,“ sagde jeg leende og lidt stamfuld. „De maas nemlig vide, at jeg holder iffe mit Bærelse ordentligt, og Moder maas selv tage sig af Dagligstuen, skønt jeg lader, som om jeg har paataget mig det.“

„Bliver hun aldrig bedrøvet over din Forsømmelighed?“

„Jo, hun er lidt meget bedrøvet derover.“

„Saa antager jeg, kære Kone, at din første Selvopofrelse kommer til at bestaa deri, at du adlyder din Moder i disse Smaating, selv om det kun er Smaating. Din første Pligt, næst efter den at lide Gud, er den at søge at glæde din Moder, at søge at jævne hendes Veje saa vidt, det er dig muligt. Du kan være vis paa, at et virkeligt Selvfornægtelses Liv maas begynde indenfor denne lille Verden og tage sit Udgangs-punkt derfra.“

„Tror De da virkelig, at Gud lægger Mærke til saadanne Smaating?“

„Hvor kan du spørge saaledes, mit kære Barn? Dersom der er nogen Sandhed, jeg gerne vilde gøre levende for de unge Guds Børn, da er det denne, at Gud lægger Mærke til de mest dagligdagse Smaating, tag imod vore fattigste og ubetydeligste Forjag paa at tjene ham, lyster til vore koldeste og pjevaste Bønner og tager med faderlig Omhed mod vore ufuldkomne Forjag paa gode Geringer. Kunde vi blot begynde at fatte, hvor han elsker os, vilde vi blive helt andre Mennesker.“

Hendes Bøgejstring opflammede mig, skønt jeg iffe tilfælde forfodt, hvad hun mente. Jeg turde iffe blive længere, for saa mange Børn som hun har, maas hun jo have Hænderne fulde.

— Den 25. Marts. — Moder er meget forbadset over at se, hvor nydelig jeg holder mine Sager i Orden. I Morges løb jeg omkring i Stuen og sang, medens jeg støvede af, da hun kom ind og begyndte: „Du, som er tro i det mindste,“ — men jeg var løs paa hende med Sjælestenen og lod hende iffe tale ud. Jeg fortjener virkelig ingen Ros. Jeg har tænkt over, at hvis det er sandt, at Gud lægger Mærke til alt, hvad vi gør for at glæde ham, saa maas han jo ogsaa lægge Mærke til hvert eneste Ord, hvert misforstået Stuldertraal, hvert uventligt Blif, og det maas gøre ham ondt. Og jeg har en Lige paa den Slags Forlekker lige saa lang som mit Liv.

— Den 29. Marts. — I Gaar mærkede jeg for første Gang efter hint skrækkelige Slag noget af min gamle Minderhed og Grifffhed. Den lader til at komme igen i samme Grad, som jeg virkelig gør mig Umage for at glæde min kære Moder.

Men i Dag har jeg atter tabt Modet. Jeg faaer blandt andet ogsaa Amelias Benskab. Jeg andres ganske vist over, at jeg har funnet elske et saa overladt Bæsen saa inderlig, men jeg maas have nogen at elske, maasse har jeg tænkt mig et eller andet Bæsen, som jeg da har givet hendes Navn og højet mig for og tilbedt.

Men det gjorde jeg iffe overfor ham, hvis hjerterfælske Omfavnelse har gjort mig saa ensom og bedrøvet.

(Fortættels.)